

Pyrva glava

Stranata-mechta

I

Denjat nablizhavashe kym svoja kraj i zatova slynceto se beshe sprjalo goljamo i kyrvavocherveno na horizonta, po kojto oblacite priemaha naj-fantastichni ottenyci, a moreto blesteshe s chervenikavite si vylni, ocveteni ot zaljazvashtoto slynce. Ulicite na krajmorskija grad gymzhaha ot hora, vryshstashti se ot rabota, koito tu izlizaha ot prepynlenite magazini ili tu vlizaha v njakoj ot tjah. Avtobusite syshto bjaha pretypkani, horata visjaha po vratite, a mashinite puhtjaha ot pretovarvane.

Chajkite s krjasyk se spuskaaha kym zemjata ili sys syshtoto grozno i neprijatno grachene se izdigaha, tyrsejki po balkonite pljachka – hrana, ostavena ot njakoja razsejana domakinja nepokrita.

Ot pristanishteto dolitaha zvucite na korabnite sireni, chuvaha se pisycite na lokomotivnite svirki.

V tozi privecheren chas navsjakyde careshe ozhivlenie. No v krajmorskija park, v edno gluho kytche dvama vljubeni sedjaha na edna pejka i v zahlas si shepneha neshto intimno. Te ne obryshtaha na nikogo vnimanie, nishto ne gi zaintriguvashe, dori i prekrasnata morskja gledka i zaljazvashtoto slynce. Te bjaha v edin dalechen ot tozi svjat – svetyt na ljubovta. Mladezhyt beshe poet, kojto nevednyzh vyzpjavashe edna prekrasna strana, chieto ime ne znaeshe, ne ja i beshe vizhdal, zashoto, mozhe bi, tja ne syshtestvuvashe. Za nego tova beshe edna strana na svobodata, bratstvoto, ravenstvoto, strana na shtastieto i ljubovta, strana-mechta, strana na naj-vyzvishenite stremezhi, strana-ideal. No nima bi moglo v sveta da ima idealno neshto, nima v sveta bi moglo da ima edna takava

strana, kogato, vse pak, v tozi svjat imashe vse oshte korupcija, lyzha, krazhbi, nasilija? Nima bi moglo da ima strana, v kojato horata da ne se blaznjat ot parite i nito edin chovek tam da ne misli da se izdigne nad drugite sys svoeto systojanie, sys svoeto bogatstvo? Eh, tozi mlad chovek i negovata ljubima bjaha vyv fantastichen svjat. Te ne vizhdaha dima ot voennite pozhari, ogenite kylba na stotici bombi, ne chuvaha tytena na artilerijskite kanonadi, a naprotiv, te vizhdaha bydeshteto, te vizhdaha edin zemen raj...

Razbira se, tezi mehti ne biha mogli da prodylzhat prekaleno dylgo, no vse pak zhelanieto za istinsko shtastie naddeljavashe, ljubovta davashe krile na fantazijata i tja se razvihrjashe, tja izblikvashe s moshtni strui, zavladjavashe dushata i uma na mladite, pokorjovashe gi sys silata si, kojato bi pokorila vsekigo. Shte si pomislite – prazni mechtатели! No ne! Te vjarvaha, che syshtestvuva tazi strana, te znaeha, che syshtestvuva, Samo ne znaeha nejnoto ime, ne znaeha i kyde e. No ja tyrseha v svoite mehti, tyrseha ja v poleta na svojata fantazija. I ja nameriha.

Beshe syshtata vecher, kogato v primorskija park kacnaha dva golemi helikoptera. Dvamata vljubeni ne chuha shuma ot tehните motori, ne usetiha koga gi napryskaha s prispivatelen gaz. Njakolko dushi gi vzeha, postaviha gi vyv vyrtoletite, koito otletjaha, i taka zapochna nashata istorija za prekrasnija svjat na Svobodata.